

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **EUROFORM, spol s r. o.**, se sídlem Malá Štupartská 634/7, Praha 1, zast. JUDr. Ing. Pavlem Jíchou, advokátem se sídlem Slezská 13, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2015, čj. 1607/530/15, 67020/ENV/15, o návrhu žalobkyně na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu,

t a k t o :

Návrh s e z a m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně se žalobou podanou 29. 1. 2016 u Krajského soudu v Ústí nad Labem domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného. Žalobkyně má zájem realizovat projekt výstavby průmyslové zóny Přestanov-Chabařovice Euroform, přičemž správní žalobou se domáhá povolení výjimky dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. V průběhu řízení o této žalobě podala žalobkyně (dále jen „navrhovatelka“) návrh na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu dle § 9 odst. 2 s. ř. s., dle něhož *Nejvyšší správní soud může věc přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné* (tzv. delegace vhodná).

[2] V tomto návrhu navrhovatelka uvedla, že nesouhlasila s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání, přičemž k její žádosti o sdělení odhadovaného termínu nařízení jednání krajský soud přípisem ze dne 9. 6. 2016 odpověděl, že jej lze očekávat v první polovině roku 2018. V odůvodnění svého návrhu navrhovatelka uvedla, že má na brzkém rozhodnutí o správní žalobě kritický zájem. V souvislosti s uvedeným investičním záměrem totiž byla vydána řada správních rozhodnutí (např. územní rozhodnutí o umístění staveb – příjezdových komunikací) a právních jednání (např. smlouva se společností ČEZ Distribuce, a. s.), která by mohla v důsledku takového zdržení zaniknout. Navrhovatelce tudíž hrozí újma ve výši doposud vynaložených nákladů, které činí cca 100 000 000 Kč. Existuje přitom též veřejný zájem na rychlém rozhodnutí

o navrhovatelčině žalobě, neboť realizace jejího investičního záměru by měla přinést zhruba 1000 pracovních míst, a to do regionu s dlouhodobě vysokou nezaměstnaností.

[3] Žalovaný ve vyjádření k tomuto návrhu stručně shrnul podstatu sporu o věci samé a uvedl, že rozhodnutí o něm ponechává na Nejvyšším správním soudu.

[4] Nejvyšší správní soud uvážil o věci takto:

[5] Již v usnesení ze dne 22. 4. 2004, čj. Nad 138/2003-26, č. 305/2004 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*tzv. delegace vhodná představuje průlom do zásady zákonného soudce, vyjádřené v článku 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod tak, že nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci, přičemž příslušnost soudu a soudce stanoví zákon. Místní příslušnost soudu, určenou procesními předpisy, je zapotřebí vnímat jako základní pravidlo, které je promítnutím jisté dělby činnosti uvnitř soudní soustavy mezi jejími jednotlivými články stanovené tak, aby věci byly projednávány tam, kde jsou nejlepší předpoklady pro jejich náležité projednání a rozhodnutí.*“ K zásahům do uvedené ústavní zásady je tudíž nutno přistupovat restriktivně, neboť jde o postup nestandardní a mimořádný. Předpokladem takového zásahu je pak existence okolností, které umožní po skutkové stránce spolehlivější a důkladnější posouzení věci jiným než podle zákona místně příslušným soudem, a to včetně naplnění požadavku procesní ekonomie. Při posuzování toho, zda jsou dány důvody pro delegaci vhodnou, tedy nelze vycházet pouze z jediného hlediska, nýbrž je nezbytné posuzovat případ komplexně.

[6] V nyní projednávaném případě je však zřejmé, že se navrhovatelka delegace věci jinému než místně příslušnému soudu nedomáhá z důvodu „spolehlivějšího“ či „důkladnějšího“ posouzení věci. Ani z hlediska procesní ekonomie by taková delegace nepředstavovala žádný přínos, neboť rozhodnutí ve věci by se nestalo procesně jednodušším, méně nákladným apod. Jediným smyslem podání návrhu na delegaci vhodnou je totiž dle navrhovatelky to, aby v jejím případě bylo rozhodnuto rychleji (tedy fakticky přednostně), než jak je schopen - dle jejího tvrzení - rozhodnout z důvodu vytíženosti místně příslušný soud. Takové tvrzení, byť by i bylo opodstatněné, však ke změně soudu povolaného k rozhodnutí navrhovatelčiny věci postačovat nemůže, neboť smysl § 9 odst. 2 s. ř. s. „*zajisté nespočívá v možném zasahování Nejvyššího správního soudu do soustavy krajských soudů z hlediska vyrovnávání jejich vytíženosti jednotlivými agendami. K takovým zásahům je oprávněna toliko moc zákonodárná a Nejvyšší správní soud, který respektuje ústavně provedený princip dělby moci, ji v tomto směru nemůže nabízet*“ (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, čj. Nad 45/2004-24). Vzhledem k tomu, že se navrhovatelka domáhá *de facto* pouze přednostního projednání věci, Nejvyšší správní soud její návrh zamítl.

[7] Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud poznamenává, že pořadí, v němž soud napadené věci projednává a rozhoduje, určuje § 56 s. ř. s., dle kterého *soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly; to neplatí, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci.* Zamítnutí návrhu na delegaci vhodnou přitom nevylučuje, aby místně příslušný krajský soud zvážil (pokud navrhovatelka svá tvrzení o hrozící újmě z důvodu délky řízení řádně doloží), zda v nyní projednávané věci nejsou závažné důvody ve smyslu poslední citované ustanovení pro její přednostní projednání dány.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. listopadu 2016

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu